

KAPITOLA 2

VÁNOČNÍ VRAŽDY

CHARLES LAWSON: KDYŽ SE Z INCESTU STANE VRAŽDA

Pro tabákového farmáře Charlese Lawsons z Germantown v Severní Karolině byly Vánoce stresující. Konečně našel dost, aby si po letech, která strávil jako pachtýř,* v roce 1927 koupil vlastní farmu.

Byl první svátek vánoční roku 1929, když Lawson poslal svého syna, šestnáctiletého Arthura, a jeho bratrance do města, aby koupili více nábojů do brokovnice. Arthur chtěl totiž lovit zajíce a jeho otec mu řekl, že nemá žádné náboje navíc. Když chlapci odešli, Lawson mohl spustit svůj vražedný plán.

O dva týdny dříve vzal Lawson svou rodinu do města, koupil jim nové šaty a usadil je do profesionálního studia, aby pořídili rodinnou fotografii.

„V té době šlo o velkou věc,“ tvrdí historička Sarah Bryanová. „Mnoho rodin nemělo vůbec žádnou fotografii.“

Marie, s vlasy svázanými do úhledného drdolu, měla na sobě perly. Fanny držela miminko a nejmladší syn Raymond měl hlavu částečně schovanou mezi klopami svého nového saka. Prostřední dcera Carrie se jako jediná smála a Arthur vypadal ve svém tmavém pruhovaném obleku jako ze škatulky.

Lawson tvrdil, že to byla první část „vánočního překvapení“, které pro svou rodinu připravil.

---

* Způsob nájmu, kdy nájemce platí v naturáliích (pozn. překladatele).

Strašlivé překvapení

Boží hod vánoční začal v rodině Lawsonových jako obvykle.

Charlie a jeho syn byli na lovu zajíců, když jim údajně došly náboje do brokovnice. Arthur byl tedy vyslán do města, aby jich koupil víc.

Uvnitř domu čekala dcera Marie, než vychladne její věhlasný rozinkový koláč. Nevěděla, že právě v tento moment otec vraždí její dvě sestry za tabákovou stodolou, kde před pár měsíci schly lepkavé tabákové listy pro aukci. Carrie bylo 12 let a Maybell teprve 7 let. Střelil děvčata do zad, když měla namířeno ke své tetě a strýci na sváteční sešlost.

Pak se obrátil k domu a zastřelil svou sedmatřicetiletou ženu Fannie, která seděla na verandě. Vešel do domu, aby zastřelil dceru Marii. Ta právě dokončila polevu na svůj rozinkový koláč.

James, 4 roky, a Raymond, 2 roky, se pokusili schovat, ale otec je našel a zastřelil.

Miminko Mary Lou mělo čtyři měsíce a bylo ubito k smrti.

Všichni byli oblečeni v nových šatech, které měli na sobě pouze jednou – při onom rodinném fotografování.

„Je to tak odporné, jak si jen dovedete představit,“ řekla Phoebe Judgeová, moderátorka newyorského podcastu *Criminal*.

„Všechny své děti pak přenesl a seřadil vedle sebe tak, jak byste mohli vidět na pohřbu. Na oči jim položil kamínky, odešel do lesa a zastřelil se.“

„Bylo to úplně jako z krimiseriálu,“ prohlásila Judgeová. Začaly potom dokonce kolovat báchorky, jimiž rodiče strašili své děti. Po takových tragických vraždách vznikají příběhy, které nám mají dokázat, že vše je možné... Dokonce i to nejhorší.

„Položil dítě do kolébky. Rozložil oběti s rukama zkříženýma na hrudi. Hlavy jim podložil kameny, jako by spali na polštáři,“ řekla Bryanová.

Prvními lidmi, co se objevili na hrůzném místě činu, byl Charlieho bratr se svými syny. Zastavili se cestou z lovu, aby popřáli rodině šťastné svátky.

Nevěděli, že Charlie odešel do lesa, kde chodil v kruzích, odkopává sněh, aby odhalil rudou hlínu pod ním.

Zprávy se šířily rychle a někdo poslal auto, aby vyzvedlo Arthura. Ten byl ještě v obchodě, když mu o hrůzách řekli.

Dům byl plný policistů a trvalo čtyři hodiny, než z lesa zazněl osamělý výstřel, který přilákal strážníky. Konečně bylo jasné, kde je Charlie Lawson.

Regionální a celonárodní reakce

Poté, co se zprávy o zločinu rozšířily po zemi, list *The New York Times* vydal článek s názvem *Šílený farmář zabil ženu a 6 dětí*.

Lawsonovi byli nabalzamováni v pohřebním ústavu v nedalekém Madisonu v Severní Karolíně, ze kterého je dnes galanterie – ovšem hrůzná minulost budovu nikdy zcela neopustila.

V horním patře je rakev a zarámovaná kopie rodinné fotografie, která se nechvalně proslavila po „masakru Božího hodů“.

Odhaduje se, že pohřbu se zúčastnilo na 5 000 lidí, kteří doufali, že zahlédnou osm rakví a zaslechnou klevety o strašném příběhu.

Rodinu pohřbili na malé soukromé parcele a hlavní náhrobek pro Charlieho, Fanny a Mary Lou nesl slova: „Ne teď, ale v následujících letech bude líp. Budeme číst o významu našich slz a možná pak porozumíme.“

... a následuje fascinace

Po vraždách otevřel Charlieho bratr Marion dům jako turistickou atrakci. Mariin koláč se stal nejjednodušším a zároveň nejzrůdnějším

suvenýrem masakru. Poté co z něj návštěvníci otrhali většinu rozinek, byl zakryt sklem.

„Koláč tam zůstal a stala se z něj hvězdná atrakce prohlídky,“ konstatovala Bryanová.

Po celé čtyři roky, kdy ji Marion provozoval, to bylo vyhledávané místo.

„Někteří návštěvníci hovořili o plném parkovišti, o nějakých dvaceti autech,“ dodala Bryanová.

Vstupné bylo 25 centů za prohlídku domu a jedním z návštěvníků byl údajně i známý gangster období velké hospodářské krize John Dillinger.

Trudy J. Smithová, autorka populární knihy *White Christmas, Bloody Christmas: Finally the True Story of the Lawson Family Murders of Christmas Day*,^{*} řekla, že jejímu otci bylo 8 let, když se vraždy udály, ale i když si události zapamatoval, na samotnou prohlídku domu jít nemohl.

„Jeho sestry šly na prohlídku, ale rodina usoudila, že on je příliš mladý, aby se mohl jít podívat. Rozčílilo ho to,“ řekla Smithová. Dodala, že zájem jejího otce pouze zesílil, když od svých sester slyšel vyprávět o zakrvácených polštářích.

„Proč“ – to je to, oč tu běží

Mnoho sousedů a členů rodiny se samozřejmě zajímalo o to, co způsobilo, že Lawson ztratil nervy. Obzvláště když pracoval tak tvrdě, aby svou rodinu zabezpečil.

„Několik měsíců před vraždami utrpěl vážné poranění hlavy,“ tvrdí Sarah Bryanová. „Choval se pak podivně. Byl výbušný, občas násilný. Prostě nebyl sám sebou.“

---

* *Bílé Vánoce, krvavé Vánoce: konečně pravdivý příběh vraždy Lawsonovy rodiny na Boží hod* (pozn. překladatele).

Jeho doktor však vypověděl, že takové zranění hlavy by nemělo být příčinou problému, a výzkumníci ve Zdravotním centru Johnse Hopkinse v Baltimoru, kam byl vrahův mozek poslán na testy, s ním souhlasili.

Druhá teorie však byla ještě horší.

Zvěsti naznačovaly, že Charlie měl incestní vztah se svou dcerou Marií a že rodinu zavraždil nejen proto, aby skryl její těhotenství, ale také aby se ujistil, že nikdo mimo rodinu se o vztahu nedozví.

Takové zprávy se však především ve venkovském městečku šíří rychle.

Nejlepší kamarádka Marie Lawsonové vypověděla, že se jí Marie svěřila, že byla těhotná. Jiné výpovědi udávají, že Lawson o všem řekl své ženě Fanny.

Soused Lawsonových Hill Hampton říkával: „Vím, co se v rodině dělo, a nebudu o tom mluvit.“

V Lawsonových kapsách byly nalezeny dva vzkazy: „Problémy mohou způsobit“ a „Nemůže za to nikdo jiný než“.

Ani jeden nebyl dokončen.

Dohra

Přeživší masakru, James Arthur Lawson, zemřel v roce 1945 ve věku 31 let při nehodě nákladního vozu v nedalekém Walnut Cove v Severní Karolíně. Zanechal po sobě čtyři děti.

Vražděné řádění bylo v roce 1956 zvěčněno bratry Stanleyovými, kteří nahráli bluegrassovou* baladu *Příběh Lawsonovy rodiny*.

Kniha *White Christmas, Bloody Christmas* byla vydána v roce 1990 a následoval i dokument *Christmas Family Tragedy*,** který vznikl roku 2006.

* Součástí hudebního žánru country a western (pozn. překladatele).

** *Vánoční rodinná tragédie* (pozn. překladatele).

Duchařské příběhy přetrvávají a místní lidé si je pořád vyprávějí, i když od vraždy Lawsonových uběhlo už celé století. Stále navštěvují jejich hroby a ptají se proč. Mimochodem: Lidé si vyprávějí o tom, že když na podzim opadá listí ze stromů, listy zakryjí všechny náhrobky – kromě Charlieho.

I tento důvod zůstane záhadou.

DALŠÍ VÁNOČNÍ VRAŽDY

RONALD GENE SIMMONS ST.

Vánoce roku 1987 nebyly pro rodinu Simmonsových ani šťastné, ani veselé.

Bývalý seržant letectva Spojených států Ronald Gene Simmons byl bez peněz, a navíc vyšetřován sociálním odborem Nového Mexika za otcovství dítěte své sedmnáctileté dcery Sheily, kterou zneužil.

Aby se vyhnul zatčení, přestěhoval Simmons svou rodinu do Arkansasu, kde se usadili v provizorním domě, vybudovaném ze dvou karavanů. I když tam nebyla žádná elektřina ani voda, byli skrytí uprostřed téměř šesti hektarů pozemku.

Simmons vystřídal řadu zaměstnání. Dělal účetního pohledávek u dopravní společnosti Woodline Motor, odkud byl propuštěn po několika nařčeních ze sexuálního obtěžování, poté brigádníčil jako prodavač ve večerce, odkud odešel před Vánoce roku 1987.

Práce do jeho plánů pravděpodobně příliš nezapadala.

Dne 22. prosince, čtyři dny poté, co odešel z práce, začala jeho vražedná mánie.

První obětí byla jeho žena Rebecca, se kterou byli svoji 27 let. Zastřelil ji pistolí ráže .22. Předtím než uškrtil svou tříletou vnučku Barbaru, byl na radě jeho syn Gene.

Pak všechny tři vyhodil do jímky, kterou předtím vykopaly za domem děti, a čekal na ostatní, až se vrátí domů.

Aby je od sebe oddělil a oni byli tedy zranitelnější a bylo snazší je zavraždit, tvrdil jim, že pro ně má dárky, ale že jim je musí dát postupně každému zvlášť.

První zemřela sedmnáctiletá Loretta. Přiškrtil ji, aby ochabla, a poté jí držel hlavu v barelu s dešťovou vodou, dokud nezemřela.

Eddy, Marianne a Becky zemřeli stejně. Simmons poté počkal na svátek sv. Štěpána, kdy měl přijet zbytek rodiny.

Ostatní členové rodiny Simmonsovy skutečně ten den přijeli. Hned po příjezdu byli syn Billy se svojí ženou Renatou zastřeleni. Simmons pak uškrtil jejich dvacetiměsíčního syna Traea.

Poté zastřelil svou nejstarší dceru Sheilu – tu, kterou údajně zneužíval – a jejího manžela Dennise McNultyho. Simmons uškrtil i sedmiletou Sylvii – dítě, které zplodil se Sheilou – a nakonec zavraždil svého jednadvacetiměsíčního vnuka Michaela. Poté rozložil těla svých pěti příbuzných na zem příbytku a zakryl je kabáty.

Ani tím ale neskončil. Pár dnů po Vánocích, 28. prosince ráno, odjel do místní advokátní kanceláře, kde zabil recepční Kathy Kendrickovou. Byl do ní zamilovaný, ale jeho city nebyly opětovány.

Pak zastřelil jednoho člověka, zranil majitele v kanceláři ropné společnosti a odešel do večerky, aby zastřelil další dva lidi.

Svoji vraždicí mánií ukončil v dopravní společnosti, kde pracoval, dokud nebyl propuštěn za sexuální harašení – postřelil na místě jednu ženu. Pak se posadil v kanceláři a jen tak, jakoby mimochodem, si povídal se sekretářkou, dokud nepřijela policie.

Vzdal se bez odporu.

Simmons se zřejmě chtěl mstít, ale nakonec to byl stát Arkansas, kdo měl poslední slovo.

Simmons rozsudek přijal.

„Já, Ronald Gene Simmons st., chci, aby vešlo ve známost, že je mým přáním a touhou, aby nebyly podniknuty žádné kroky k odvolání nebo jakékoli změně tohoto trestu. Dále pokorně žádám, aby tento rozsudek byl spěšně vykonán,“ prohlásil a odmítl všechny možnosti odvolání.

Kvůli tomu byl držen na samotce, protože ostatní vězni čekající na rozsudek smrti se báli, že jeho přístup ohrozí jejich vlastní odvolání.

Simmons byl popraven v roce 1990 ve věku 49 let smrticí injekcí. Tři roky po jeho vražedné mánii. Rozkaz k jeho popravě byl podepsán tehdejším guvernérem Arkansasu Billem Clintonem.

RODINA SODDEROVÝCH

Časně ráno na Štědrý den roku 1945 se ve Fayetteville v Západní Virginii stala Jennie Sodderová obětí žertovného telefonátu. Nebylo by to tak zvláštní, kdyby později ten večer neztratili Jennie a George Sodderovi pět ze svých deseti dětí při požáru, který spálil dům do základů.

Pár unikl se čtyřmi svými dětmi; desáté sloužilo v armádě a nebylo v době požáru doma.

Požár o Vánocích není nic neobvyklého – v roce 1945 by bylo normální, kdyby rodina použila svíčky nebo žárovky vydávající výrazné teplo, aby ozdobila svůj vánoční stromek.

Na této noci bylo ale pár věcí podezřelých. V zoufalém pokusu o záchranu svých dětí nacházejících se v druhém patře domu běžel George pro žebřík, který ale zmizel. Poté se pokoušel dostat k oknu tím, že pod ně přistaví své auto – to ale nechtělo nastartovat.

Pozůstatky dětí nebyly nikdy nalezeny. Když vyšetřovatelé dorazili po celých sedmi hodinách od prvního telefonátu, k němuž došlo v jednu hodinu ráno, prohledali dům. Marně. Po městě kolovalo podezření, že děti se dostaly z domu živé a byly někým uneseny. Možná je dokonce unesl onen záhadný volající.

Skoro o 25 let později, v roce 1968, Soddersovi obdrželi fotku muže, který vypadal jako jejich zmizelý syn Louis. Najali si tedy soukromého detektiva a poslali ho do sousedního státu Kentucky, odkud fotka zřejmě přišla. O detektivovi už nikdy neslyšeli.

Příběh vzbuzuje hrůzu dodnes.

„Byli jsme opravdu rozrušení,“ řekla Lita Eskewová, která tehdy chodila na střední školu. „Nechápali jsme, jak nemohli najít žádné ostatky. Dům byl za policejní páskou, ale stejně jsme se šli podívat. Všichni jezdili kolem, protože to byla hrozná tragédie. Pořád myslím na ty děti.“

Billboard, který žádal kolemjedoucí o informace k případu, za čtyři desetiletí vybledl a záhadu vyřešit nepomohl.

„Mohli jste to cítit až někde dole v žaludku a pořád jste uvažovali o tom, jestli jsou naživu. Kde jsou? Po celá léta lidé čekali, že se někde objeví,“ řekla Denise Scalph. „Byla to opravdová záhada. Zajímá mě, jestli by moderní forenzní metody přece jen neodhalily více.“

„Příběh dětí Sodderových se stal nekonečným dramatem, které přesahuje svůj čas,“ tvrdí Barbara O'Dairová, editorka *Readers Digest*, v interview pro *Beckley Register Herald*.